

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 255/2023-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 102/2016 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 33/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 102/2016 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 33/2021 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“ alebo „odvolacie konanie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal obom súdom konať v napadnutých konaniach bez zbytočných prietahov. Zároveň žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 000 eur od okresného súdu a vo výške 2 000 eur od krajského súdu, ako aj o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a príslušnej spisovej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ doručil 19. septembra 2016 okresnému súdu žalobu o náhradu škody vo výške 448 132,77 eur s príslušenstvom spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami vydanými v konaní okresného súdu sp. zn. 8 C 124/2008 a nesprávnym úradným postupom okresného súdu v danom konaní. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 102/2016-135 z 5. marca 2020 žalobu zamietol a žalovanej strane nepriznal nárok na náhradu trov konania. Sťažovateľ podal následne odvolanie, o ktorom nebolo

do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté. Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 6 Co 33/2021-234 z 5. apríla 2023 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zrekapituloval doterajší priebeh napadnutého konania, pričom v podstatnom uviedol, že napadnuté konanie ako celok trvá od 19. septembra 2016 a dosiaľ nebolo právoplatne skončené. Osobitne poukázal na to, že okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 5. mája 2020, no spisový materiál bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní až 26. marca 2021.

4. V súvislosti s odvolacím konaním sťažovateľ osobitne poukázal na skutočnosť, že predsedníčka senátu Mgr. Jana Janics Bajánková 16. februára 2023 rozhodla o dátume verejného vyhlásenia rozsudku napriek tomu, že musela vedieť, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 25/2022 je vylúčená z rozhodovania vo veci. Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ 20. februára 2023 námietku zaujatosti, v dôsledku čoho podmienky na vyhlásenie rozhodnutia nie sú splnené a stav právnej neistoty o výsledok konania stále trvá.

5. Sťažovateľ je toho názoru, že k prieťahom v napadnutom konaní svojím správaním neprispel, vec má pre neho mimoriadny význam a po právnej a skutkovej stránke nie je podľa jeho názoru zložitá. Zároveň poukázal na súvisiacu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a v danej súvislosti uviedol, že stav právnej neistoty o výsledok kompenzačného konania trvá 6 rokov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia považuje, poukazujúc na judikatúru ESLP, za primeranú.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní.

7. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP

v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu:

9. Pri posudzovaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základnému právu podľa čl. 38 ods. 2 listiny (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

10. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola doručená v čase po rozhodnutí okresného súdu (okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 5. marca 2020) a spisová dokumentácia sa nachádzala od 24. marca 2021 na krajskom súde, teda mimo dispozičnej sféry okresného súdu, je zrejmé, že okresný súd nemohol v čase podania ústavnej sťažnosti spôsobovať zbytočné prietahy v napadnutom konaní, a tým porušovať čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu:

12. V súvislosti s časťou ústavnej sťažnosti namietajúcou postup krajského súdu v odvolacom konaní ústavný súd konštatuje, že odvolacie konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci patria do štandardnej agendy krajských súdov.

13. Pri posudzovaní správania sťažovateľa v odvolacom konaní ústavný súd konštatuje, že celkovú dĺžku odvolacieho konania nepochybne ovplyvnila podaná námietka zaujatosti a s ňou súvisiace odstúpenie spisovej dokumentácie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd v danej súvislosti konštatuje, že v súlade s platnou judikatúrou ESĽP sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane podľa ESĽP nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (k tomu pozri rozsudok ESĽP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 Dostál proti Českej republike, § 220).

14. Spis bol predložený na odvolacie konanie krajskému súdu 24. marca 2021, ten vo veci rozhodol rozsudkom 5. apríla 2023. Prihliadnuc na skutočnosť, že celkovú dĺžku odvolacieho konania

predĺžila aj sťažovateľom podaná (nedôvodná) námietka zaujatosti, ústavný súd hodnotí dĺžku odvolacieho konania ako hraničnú, no súladnú s obsahom označených práv podľa ústavy a dohovoru. Pozornosti ústavného súdu rovnako neuniklo, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť v čase, keď v dôsledku ním podanej námietky zaujatosti musel krajský súd zrušiť dátum už určeného verejného vyhlásenia rozhodnutia. V tejto súvislosti podanie ústavnej sťažnosti spolu s námietkou zaujatosti (ktorá vytvorila prekážku v procesnom postupe krajského súdu a napokon bola posúdená ako nedôvodná) považuje ústavný súd za špekulatívne.

15. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj v tejto časti.

16. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu